

Bloedlijn

MARC PEIRS

Bloedlijn

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Dit boek is fictie. Elke gelijkenis met bestaande organisaties of personen, ook al worden zij bij hun werkelijke naam genoemd, is het resultaat van de verbeelding van de auteur.

Uw reacties zijn welkom op marc.peirs@gmail.com

© 2017 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/11a, B-2000 Antwerpen en Marc Peirs

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
WPG Media
Wibautstraat 133 – 1097 DN Amsterdam
Postbus 1050 – 1000 BB Amsterdam

Eerste druk maart 2017

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: iStock / Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3336 5
D/2017/0034/308
NUR 330

You walked into the party
Like you were walking onto a yacht
And all the girls dreamed that they'd be your partner
They'd be your partner, and
You're so vain
You probably think this song is about you
You're so vain
I'll bet you think this song is about you
Don't you?
Don't you?

– Carly Simon, 'You're So Vain'

ZONDAG 28 APRIL 2019, vier weken voor de verkiezingen

Op de tepels van een tophoer knabbelen tot ze bloeden. En als ze smeekt ermee op te houden, doorgaan. Gewoon. Om haar te laten voelen wie de baas is.

Dat cadeautje had Pieter Decabooter voor zichzelf in gedachten.

Vanuit de vergaderzaal op de benedenverdieping van de Auberge du Pêcheur, de favoriete vergaderplek van de Oost-Vlaamse liberalen, drong het opgewonden gesnater van de zowat driehonderd partijgenoten door tot in de suite van Decabooter. Achteloos walste hij een bel Dalmore in een stevig whiskyglas. De opkomende volle maan leek snippers zilver over de Leie uit te strooien. Een stel waterhoentjes trippelde op hoge poten langs de oever aan de overzijde, op weg naar een plekje voor de nacht. Op een bochtig weggetje elders in Sint-Martens-Latem was een nijdig geronk te horen, waarin de kenner meteen een Porsche Carrera herkende.

Maar noch het gekakel van zijn achterban, noch de rust van de natuur, noch het lawaai van de auto drong tot Decabooter door. Zijn gedachten werden heen en weer geslingerd tussen de tepels van een hoer en de toespraak die hij een uur geleden voor de liberale toppers had gehouden. Een opzweepende donderspeech was het geworden: ‘Met vastberadenheid zeg ik u, vrienden, over precies een maand

gaan we de tsjeven en de sossen een poepje laten ruiken!’ Voor de politieke tegenstanders gebruikte Decabooter de verbale gehaktmolen: ‘Alternatieven voor ons beleid? Zien jullie ze, vrienden? Ik niet. Rood wil, conservatief als altijd, nog meer belastingen. Ze kennen maar één liedje: “Every breath you take, every move you make, I’ll be taxing you.”’ Gelach en gejuich in de zaal. ‘Ik dacht dat de Sovjet-Unie over and out was.’ Nog meer gejuich. ‘De nationalisten willen de kiezers doen geloven in het sprookje dat alles anders wordt in een min of meer onafhankelijk Vlaanderen. Een lilliputterstaatje, goed voor de hobbits van Tolkien!’ Een schaterlachend publiek. ‘De Groentjes denken dat we de wereld redden als we met z’n allen welgemutst in biologische moestuintjes schoffelen.’ De zaal lag dubbel. ‘En de tsjeven? De kiezer, net als ik of u, wordt zeeziek van hun enerzijds-anderzijds, enerzijds-anderzijds.’ De zaal nam het over en scandeerde ritmisch de slogan ‘Enerzijds-anderzijds’. ‘Alternatieven voor ons beleid? Nee, vrienden, ik zie ze niet.’

De prestaties van de eigen regering had Decabooter kort en zakelijk, en daardoor des te krachtiger, in de verf gezet. ‘Werkloosheid: amper vier procent, een daling van zes procent in vijf jaar tijd. Kortom, al wie in ons land wil werken, heeft of vindt werk. Belastingen: successierechten verlaagd tot maximaal vijftien procent, schenkingsrechten verlaagd van drie naar één procent, een bonus van 300 euro per maand voor al wie werkt, zelfs al is het deeltijds. Economische groei: tijdens elk van de vijf jaren van onze legislatuur plus tweeënhalf procent. Dat is vijf keer meer dan ons buurland Frankrijk. Maar die arme Fransen kreunen dan ook onder een socialistisch bestuur.’

De zaal juichte uitbundig. De meeste aanwezigen toetsen die fraaie cijfers op de smartphone in als munitie voor

de vele kiesdebatten waarin dit puikje van liberale lijsttrekkers en bekende namen zich de komende weken zou vertonen.

Het slotakkoord van Decabooter had de toehoorders met verstomming geslagen. ‘Die jaarlijkse tweeënhalve procent groei, weet u, vrienden, u juicht, maar ik ben daar niet tevreden mee.’ De zaal viel stil. ‘Ik wil, moet en zal de economie een boost geven. En daarom kan ik u aankondigen...’ Veel aanwezigen rekten onwillekeurig de hals. ‘...dat de parel van ’s lands economie, het sterkste bedrijf dat wij kennen, de onderneming die nu al internationaal actief is, maar de wortels in eigen streek blijft koesteren... in Knokke met name...’ Je kon een speld horen vallen. ‘Vrienden, ik kan u aankondigen dat de schitterende vastgoedgroep The Wave morgen haar beursgang zal bekendmaken! Iedereen, lokale overheden, bedrijven, bankiers, gewone mensen, iedereen zal morgen de kans worden geboden om aandelen in deze prachtige onderneming te kopen.’ De zaal ontplofte. ‘Twijfel er niet aan dat deze beursgang niet alleen het bedrijf in kwestie, maar ook de ontelbare toeleveranciers en onderaannemers een injectie van kapitaal, enthousiasme en groei zal opleveren! Wat zeg ik? Het hele land zal een injectie van kapitaal, enthousiasme en groei krijgen! Dankzij ons! Met ons! Met de liberalen!’

De zaal was door het dulle heen. Als uit één keel klonk de roep: ‘Pre-mier! Pre-mier!’ Decabooter hief beide armen. ‘Als u dat wil, vrienden, goed, dan ben ik kandidaat om mezelf op te volgen. Ik neem de verantwoordelijkheid van nog eens vijf jaar landsbestuur op mij.’ De ene helft van de zaal slaakte een zucht van opluchting, de andere helft hief schreeuwend de vuist. ‘Ik ben per slot van rekening nog jong.’ Een klaterende lach begeleidde de brede glimlach waarmee Decabooter in het oog van de televisiecamera keek.

Decabooter nipte van zijn whisky. Net had hij de televisiejournaals bekeken, zappend tussen de commerciële en de openbare omroep. Beide hadden het nieuws over de aanstaande beursgang van The Wave dik aangezet. Decabooter had stralend van nederige trots aan beide cameraploegen zijn openlijke kandidatuur voor een tweede legislatuur als premier mogen verkondigen. Allemaal precies zoals hij had voorspeld. Leer hém de media kennen. Nee, een spindoctor had Pieter Decabooter, politiek genie, niet nodig.

Hij was niet alleen politiek geniaal, hij was ook, zoals hij zelf aan het slot van zijn speech had gezegd, ‘nog jong’. Op zijn achtentwintigste was hij verkozen als jongste burgemeester ooit van zijn thuishaven Oudenaarde. Zelf waren de Decabooters van bescheiden afkomst, maar Pieter had door zijn intellect en door zijn strategisch gekozen vriendschap met de zonen van een schatrijke vleesverwerkingsfamilie, met de als grappig bedoelde firmanaam OudVlees, voor zichzelf een vooraanstaande stek in de Oudenaardse jeunesse dorée afgedwongen. De feestjes in de industriëlevilla’s, de gezamenlijke mountainbiketochten in de heuvels van de Vlaamse Ardennen en het lidmaatschap van de lokale tennisclub hadden Pieter een stevig old boys network opgeleverd, een goudmijn van contacten voor een ambitieus politicus zoals hij. De toenmalige liberale partijvoorzitter, een Gentenaar met een kenmerkende spleet tussen de voortanden, had in de jonge burgemeester een politiek goudhaantje herkend. Decabooter werd in snel tempo klaargestoomd voor een nationale carrière. Na één ambtstermijn als burgemeester kreeg hij de derde stek op de Kamerlijst voor Oost-Vlaanderen. Zijn politieke ster rees razendsnel. Op zijn vierendertigste was hij Kamerlid en werd hij tot fractievoorzitter gebombardeerd. Na de verkiezingen van mei 2014 werd hij met zijn 38 jaar de jong-

ste regeringsleider ooit van een coalitie waarin zijn liberale partij de eerste viool speelde en slaafse steun kreeg van de ingedommelde, in zetels gehalveerde christendemocraten.

Ook nu stonden de peilingen gunstig voor de liberalen. Mocht Pieter Decabooter er inderdaad in slagen zijn partij naar de overwinning te loodsen en zelf opnieuw premier te worden, dan was dat een waar huzarenstuk. In de naoorlogse geschiedenis was het nooit voorgevallen dat de liberalen twee legislaturen op rij in 's lands bestuurlijke cockpit zaten. Daarom spraken de media nu al van 'de verkiezingen van de eeuw' – al was die eeuw nauwelijks negentien jaar aan de gang.

Tijdens de race naar de top had Decabooter steeds zijn politieke rugdekking verzorgd. Zijn broer Hendrik, volgens de burgerlijke stand vier jaar ouder, maar geestelijk lichtjaren achter op zijn succesvolle broer, had hij tot provinciegouverneur van Oost-Vlaanderen laten benoemen. Daags voor zijn aanstelling had Pieter zijn broer goed in de oren geknoot wat zijn taak was: 'Ga zoveel als je wil naar al die culturofeestjes waar je zo dol op bent. Zuip en neuk alles wat je wil. Maar hou verdomme héél goed in de gaten wat leeft in de partij in de provincie. Jij bent mijn oog en oor om de achterban te peilen. En als je van iemand ook maar de geringste kritiek op mij hoort, op je geliefde broer, dan weet ik dat binnen de tien seconden. Begrepen?'

Hendrik had het inderdaad begrepen. Binnen het halfjaar had hij de namen van drie critici binnen de partij aan zijn broer doorgespeeld. Twee van hen, schepenen in dorpen dicht bij Gent, zagen zich in de daaropvolgende weken in de lokale kranten afgeschilderd als incompetente, corrupte, lokale satrapen. Hun restte geen andere keus dan ontslag. De derde, de penningmeester van de afdeling Oost-Vlaanderen, was nog slechter af. Na een telefoontje van de

premier naar de provinciale voorzitter was de penningmeester ondanks een kwarteeuw trouwe dienst op staande voet ontslagen en uit de partij gezet wegens niet nader genoemde malversaties. Toen de man twee dagen later een telraam en een spottend rijmpje in zijn brievenbus vond, bedronk hij zich zo erg dat hij dodelijk werd aangereden door een ambulance waarvan de zwaailichten hem hadden verblind. Pieter Decabooter vond dat ‘van een superieure ironie’ en stuurde de weduwe een rouwkaartje met een voorgedrukte frase en een slordige handtekening. De getroffen weduwe stalde het kleinood uit op de boekenkast, naast het bidprentje van haar ontvallen man.

Ook in microkosmos Oudenaarde behield Pieter Decabooter een waakzaam oog op zijn politieke achterban. Hij had een loyale jeugdvriend wijsgemaakt dat hij ‘de ideale burgemeester’ zou zijn: populair maar bedachtzaam, snel van geest maar volks, bekend maar onbesproken. De jeugdvriend had zich met volle kracht op de lokale campagne gooid. Zodra Decabooter de sjerp had omgegord, werd al snel duidelijk dat de jeugdvriend weliswaar alle pensenkermis-sen, gouden bruiloften en seniorenfeesten van Oudenaarde en de twaalf deelgemeenten mocht afdweilen, maar dat het Decabooter was die over de belangrijke zaken ging. Was de functie van stadssecretaris vacant? Moest er worden beslist welke firma de bouw van het nieuwe politiekantoor kreeg toegewezen? Of moest er met zakenman-mediamogol-wielerpaus Wouter Vandenhaute worden onderhandeld over de plaats van Oudenaarde in de Ronde van Vlaanderen? Dan was het Pieter Decabooter himself die de honneurs waarnam.

Nagenietend van het glas Dalmore dacht Decabooter grinnikend aan de socialistische ex-minister die hem ooit in de

bar van de Kamer had toevertrouwd: 'Je thuis laat je bewaken door een eunuch.' De socialist doelde daarmee op het zetbaasje dat in zijn opdracht de dagelijkse burgemeestersprullen in Oostende vervulde. Het was een aanpak die Decabooter nauwgezet had gekopieerd. Al was de ex-minister dan van een andere partij dan Decabooter, de jonge premier koesterde een zekere waardering voor de socialist. Hij zag, voelde en rook in de oude krokodil zijn eigen toekomst, de toekomst van een politicus pur sang, een man gepokt en gemazeld in het spel van veroveren, verdedigen en uitoefenen van onversneden macht. Die gelijkenis in karakter was voor Decabooter stukken belangrijker dan de veronderstelde ideologische meningsverschillen. Meer nog, toen hij de eerste stapjes in de politiek zette, was hij op een avond langsgesegaan bij de maandelijkse vergadering van de socialisten uit de Vlaamse Ardennen. Niet zozeer omdat hij als jonge snaak idealistisch en links was, als wel om te checken of en welke carrièremogelijkheden de socialistische partij hem kon bieden. Om diezelfde reden had hij trouwens ook een bijeenkomst van de christendemocraten bijgewoond. Beide verenigingen vielen de jonge aspirant-politicus danig tegen: een overtal aan oude mannen in ruitjeshemden bij de christendemocraten en irritant veel kortgeknipte, nerveus rokende vrouwen van rond de veertig bij de rode kameraden. Maar een belangrijker inzicht voor de jonge Decabooter was dat beide partijen noch de achterban, noch de fut bezaten om hem aan een machtspositie te helpen. Nu was hij helemaal verzoend met zijn keuze voor de liberalen. Whisky? Hoeren? Drank en vrouwen? Daar waren de meeste sossen 'te ascetisch' voor, meende hij. En bij de christendemocraten moest men al te vaak de 'deugd der hypocrisie' beoefenen om in het geniep van de aardse verzoeken te genieten. Alleen bij de liberalen werden de

hobby's van Decabooter openlijk aanvaard en zelfs gestimuleerd. In intieme kring gaf de premier grif toe dat zijn keuze voor de liberale partij was ingegeven door het motto van Winston Churchill: 'De juiste partij? Die welke het doel dient. Mijn doel.'

*

'Komaan, Lydia! Zeven uur! Tijd om te gaan!'

Commissaris Victor Vansina pakte haastig een sporttas met zwemspullen. Lydia was pas enkele uren geleden geland na een lange reportagereis in Latijns-Amerika. Ze hunkerden allebei naar een lange avond samen.

'Vergeet de badhanddoek deze keer niet, lief.'

Lydia keek schalks over de rechterschouder terwijl Victor in de weer was met zwemkledij en spuitbusjes goedkope deodorant. 'Ik heb geen zin om straks met natte billen in deze superkorte linnen rok te stappen.' Ze knipoogde en toonde Victor een rokje dat naar zijn voorzichtige schatting niet langer was dan achttien centimeter.

Respect, dacht Victor. Het was inderdaad moedig of misschien uitdagend om zo'n niemendalletje te dragen op deze avond die veel te kil was voor wat moest doorgaan voor een lentezondag.

Drie maanden geleden waren Lydia en Victor op een verloren winterse zondagavond gaan zwemmen in Rozebroeken, met voorsprong het best geoutilleerde publieke zwembad van Gent. Daarna was het stel een hapje gaan eten in een van de vele restaurantjes in het Patershol. En thuis werd de zwempartij gevolgd door een vrijpartij. Nahijgend had Lydia haar speurder verbaasd aangekeken. 'Zwemmen is heel goed voor je. Ik heb het voorbije uur geen seconde een erectiel probleem opgemerkt.' Ze had haar naakte, warme

lichaam tegen Victor aangevlijd. Victor keek dankbaar naar zijn jongeheer, die zich blijkbaar prima opwarmde in zwembadwater. Net voor Lydia in slaap was gevallen, had ze gemompeld: ‘Laten we van elke zondag onze vrijdag maken.’ Meer aansporing om van het zondagse avondzwemmen een traditie te maken was onnodig.

Het zwemwater was zalig, niet zo koud dat je uit het bad wou, niet zo warm dat je te loom werd om baantjes te trekken. Lydia oefende nu eens crawl, dan schoolslag, dan rugslag, waarbij haar borsten pront boven het wateroppervlak oprezen, een zicht dat Victor telkens weer het water uit de ogen deed wrijven wanneer hij Lydia kruiste. Hij vermoedde dat Lydia haar boezem opzettelijk extra hoog duwde, net zoals ze ervoor zorgde dat haar billen ritmisch draaiden wanneer ze langs het zwembad wandelde. Plots doken drie Marokkaanse tieners in Lydia’s zwembaan op. Ze keken Lydia aan als was ze een onweerstaanbaar stuk snoepgoed, ze likten opzichtig de lippen en stootten elkaar aan wanneer een stuk van haar dij boven het water uitkwam.

‘Laten jullie ons rustig zwemmen?’ Victor zei het zinnetje met een vileine blik die de drie jongens deed afdruipen, terwijl een van hen nog minachtend iets van ‘ouwe vent’ mompelde.

Halftien, las Lydia op de klok boven de springplank. ‘Time to go’, riep ze naar Victor, terwijl haar gedachten naar het nagerecht afdwaalden. Even dacht Victor om met Lydia in één kleedhok te gaan, maar de schuine blik van een schoonmaakster bracht hem snel op andere gedachten.

Vier Marokkanen, twintigers, leunden tegen een donkerblauwe BMW. Uit de boxen spatte harde Franse rap.

‘Laten jullie ons rustig zwemmen? Laten jullie ons rustig zwemmen?’ Een van hen, duidelijk de leider, herhaalde het

zinnetje treiterig, terwijl hij zijn kompanen met een snel handgebaar aanmaande het voetpad voor Lydia en Victor te versperren.

Achter de rug van de leider – in grijze jeans van Diesel, strak zwart shirt en twee nepgouden kettingen rond de hals – herkende Victor de bijdehante tieners die net nog in het zwembad waren. Een van de drie had een smartphone in de hand, draaide die naar Victor en Lydia en begon foto's te maken.

De leider zette een stap in Victors richting. 'Laten jullie ons rustig zwemmen? Ja. In je eigen bloed, *pauvre con!*'

In het dunne snorretje van de Marokkaan zag Victor de glinstering van enkele zweetdruppels. Geamuseerd keek hij naar Lydia. 'Kijk, lief. De tienertjes denken dat het zwembad hun toebehoort en de oudere – wat zijn jullie? Broers? Neven? Stiefbroers? – denken dat het voetpad hun privé-bezit is. Koddig. Ronduit koddig.'

Dreigend kwamen de vier oudere Marokkanen dichterbij. 'Wat zeg je daar allemaal, *pauvre con?*'

Ze begonnen door elkaar te praten, waarbij Victor erg vaak de woorden 'racist' en 'respect' hoorde. 'Ho, Al-Arabski, dát klopt niet', zei Victor met een grijns. 'Ik ben geen racist. Ik heb voor bleekscheten van jullie slag evenmin respect als voor jullie.'

Lydia proestte het uit.

De Marokkanen wisten niet waar ze het hadden. Die ene, eenzame man leek niet in het minst bang. En zelfs die leukere meid leek er gerust op.

Victor duwde door. 'Jullie doen me denken aan mijn goede vriend, onderzoeksrechter Paul De Roo. Crème van een man. Getalenteerd magistraat. En gezegend met een bijzonder talent voor ietwat ouderwetse maar correcte beschrijvingen voor gastjes als jullie.'

De Marokkanen keken Victor niet-begrijpend aan.

‘Galgenaas. Rabauwen. Schorremorrie. Geteisem. Tuig van de richel. Allemaal mooie woorden die jullie niet kennen, hè?’

Zes hoofden draaiden zich fronsend naar de leider.

Victor besloot: ‘Wel, Al-Arabski, in één woord dat jullie wél begrijpen: kut-Marokkanen.’

De leider graaide verwoed in de linkerbroekzak. Hij haalde een boksbeugel tevoorschijn. Maar hij was te laat. Hij hoorde een klik. Keek op. Zag Victor glimlachend kijken terwijl hij hem onder schot hield. De zweetdruppels in het snorretje werden zo groot dat ze langs zijn kin naar beneden rolden.

‘Waar heb je je kogel het liefste, Al-Arabski? In je voet? Dan ben je voortaan Al-Arabski Mankepoot. Of in je knie? Dan schuifel je als Al-Arabski Krab. Of in je hoofd? Daar is het toch heel erg leeg, meer dan plaats genoeg voor wat lood.’

De drie tieners kozen krijsend van de schrik het hazenpad. De twintigers keken in paniek rond. Voor één keer zouden ze hopen dat er politie in de buurt was.

Victor raadde hun gedachten. ‘Yep. Híér is de politie. Weet je wat jullie gaan doen? Jullie gaan excuses aanbieden aan deze mooie, bekende radiojournaliste die jullie jongere versies een onaangenaam moment hebben bezorgd. Dan stappen jullie netjes in jullie pooierbak. Dan rijden jullie weg. Rustig. Heel rustig.’

Gehoorzaam klonk het van: ‘Pardon, madame.’ De leider nam plaats achter het stuur, draaide omzichtig en reed uiterst voorzichtig weg.

‘Opvoeding’, zei Victor. ‘En verkeersopvoeding. Een onterecht onderschatte discipline in goed politiewerk.’

Lydia nam hem bij de arm. ‘Je mag je dienstwapen toch niet meenemen in je privéleven’, zei ze licht berispelend.

‘Dat doe ik ook niet.’ Victor liet het wapen weer in de binnenzak van zijn jas glijden. ‘Wij hebben een ánder dienstwapen. Een M&P 9 millimeter van Smith & Wesson. Tof dingetje. Een halfjaar geleden geleverd en “uitgerold”, zoals de hoofdcommissaris dat noemt. En dit’, Victor gaf een tikje tegen zijn jaszak, ‘is mijn goeie ouwe maatje Glock.’ Hij keek gespeeld onschuldig. ‘Ik ben vergeten mijn oude wapen in te leveren. En de magazijnier heeft er nooit naar gevraagd. De mens hinkt naar zijn pensioen.’

*

‘Shit. Shitshitshit!’

Op de N44 tussen Aalter en Maldegem, op weg naar zijn dijkappartement in Knokke, tuurde Kenneth Maboul met half dichtgeknepen ogen door de voorruit van zijn knalrode Ferrari Testarossa. In de kleedkamer van het fiere Anderlecht, veelvuldig kampioen van België, werd dit type auto door de spelers tegenwoordig Ferrari Testosteronsa genoemd, nadat een van de WAG’s van de maand de bolide van haar vriendje per ongeluk zo had gedoopt. Het was een slip of the tongue van een of andere Kelly of Vanessa, zo’n meid met siliconenjoekels zo groot als meloenen en tepels die bij de eerste lik stijf gingen staan als soldaten die in de houding sprongen.

Zonet was de stervoetballer nog aan het nagenieten van de twee doelpunten die hij die avond in de vierde speeldag van de play-offs tegen de netten van de losers van KRC Genk had gekeild: het eerste met een leep stiftje, het tweede met een lob die de vijandelijke keeper compleet voor lul zette. Maar nu was Kenneth Maboul helemaal niet meer aan genieten toe. Integendeel. Zwetend en nerveus gaf hij een zoveelste nijldige ruk aan het stuur, maar zijn Ferrari

bleef koppig rechtdoor razen. Uit de dweilgrijze lucht sijpelde onophoudelijk kille voorjaarsregen. Het frisse gras in de weiden aan beide zijden van de weg lag plat. De digitale klok op het dashboard wees '22:15' aan. Kenneth Maboul besefte het in een vlag van opkomende paniek. 'Ik krijg die rotauto niet onder controle!'

Het haar van Kenneth Maboul lag met gel achterovergekamd alsof hij een Italiaanse stervoetballer was in plaats van een Vlaamse kerel die uit de klei letterlijk omhoog was gestampt. Toen hij nauwelijks vijf was, mocht hij de feilloze traptechniek van eerst zijn vader en dan van zijn trainer ervaren. Papa en trainer schopten Kenneth bij elke fout genadeloos in de kont. Zo had de jonge voetballer zich al snel de gepaste mix van boosheid en berekening eigen gemaakt die nodig is om op het veld een killer te worden. Die harde leerschool had zijn overlevingsinstinct van kindsbeen af aangescherpt, zodat hij ook nu tot de laatste seconde hardnekkig bleef proberen om de auto onder controle te krijgen. 'Jeezes, rotstuur! Draai! Ik moet die bocht nemen, ik moet meegaan, nu, nu, NU.'

In de bocht stonden drie stevige knotwilgen op een rij met daartussen te weinig plaats om een Ferrari Testarossa door te laten.

De rand van het stuurwiel was door de klap diep in hem doorgedrongen. Blijkbaar had de airbag niet gefunctioneerd. De linkerkant van hoofd, voorhoofd en gezicht leek op een gletsjer die doormidden was gebroken. Een mengeling van hersenen, bloed en hersenvocht glibberde als een witroze prop langzaam langs het stuur naar omlaag. Nadat het goedje de onderkant van het stuur had bereikt, droop het op de glanzend gepoetste schoenen van Kenneth Maboul.

*

‘Premier? Pardon, premier?’ Het hoofd van een jonge, knappe vrouw verscheen in de deuropening. In gedachten verzonken had Decabooter haar niet horen aankloppen. ‘De achterban vraagt of u nog naar beneden komt, premier. Of u nog mee dineert? Het glas heft op de te verwachten verkiezingsoverwinning?’

Welwillend draaide Decabooter zich naar de jongedame. ‘Over een kwartiertje, Mireille meisje.’ Hij glimlachte ijszig charmant. Waarom betalen voor iets wat hij evengoed gratis krijgen kon? ‘Kom hier, Mireille meisje.’

Zuchtend maar gewillig stapte de secretaresse uit haar staalblauwe jurkje. Terwijl Decabooter van vijf meter afstand toekeek, haakte ze haar beha los. Mireille keek haar baas smekend aan. ‘Niet te hard, oké? Ze zijn nog niet genezen van eergisteren.’

De grijns waarmee Decabooter twee scherpe hoektanden ontblootte, beloofde weinig goeds.

Hij wist toen nog niet dat de pijn die hij Mireille zou aandoen, veel geringer was dan de tsunami van ellende die hemzelf zou overspoelen.

*

Victor en Lydia wandelden langs de winkels in de ’s avonds uitgestorven Veldstraat naar de Korenmarkt. Ook daar was het op deze zondagavond behoorlijk verlaten. Op een hoek van het plein stond een dronken man met in zijn handen een verregende Happy Meal Box van McDonald’s. Zijn vuilgroene parka was even morsig als zijn leven. De man hikte, hevig genoeg om de gele ballon die uit zijn jaszak stak te doen opwippen. Langzaam rolde de gele ballon over het plein, recht onder de wielen van een tram.

Lydia keek Victor aan. ‘Is dit om te lachen of te huilen? Poëzie of wanhoop?’

Victor haalde zijn schouders op om duidelijk te maken dat hij het ook niet wist. Maar hij wist wel dat dergelijke momenten van gedeelde gevoelens en ervaringen hun liefde even goed deden als de vrijpartij die straks zou volgen. Hij sloeg zijn arm om Lydia’s schouders en zorgde ervoor dat de paraplu haar goed beschermde. In haar ultrakorte rokje rilde ze, al bedekte haar stevige lange jas gelukkig wel een groot deel van haar blote benen.

In een schrale wind en aarzelende regen wandelden ze naar het Patershol, zeker wetend dat ze in deze gezellige wijk een geschikt restaurantje zouden vinden. Een Indiër, een klassieke brasserie, een visrestaurant, een zoveelste nieuwe stek van een van de welbekende Flemish Foodies, een sushibar, een romantisch restaurantje met de toepasselijke naam Valentijn. Keuze zat.

Uiteindelijk gaven ze de voorkeur aan een tapasbar. ‘Als de zon naar Spanje is, leggen wij Spanje op het bord’, zei Lydia enthousiast. Ze nam een royale slok van de rioja. Boven de toog hing een televisie die geluidloos het laat-avondjournaal liet zien. Maar zelfs zonder klank merkte Lydia een plotse opwinding bij de nieuwslezer. Ze knikte naar het scherm. ‘Collegaetje krijgt zonder twijfel een pas binnengekomen bericht onder de neus geschoven: nieuws dat groot genoeg is om er de routine van een tv-journaal voor te doorbreken.’

Een nanoseconde later rinkelde Victors telefoon. Hij wist toen nog niet dat de reden voor de opwinding van de nieuwslezer het begin zou betekenen van een inktzwarte periode in leven en werk van commissaris Victor Vansina.

Uit de eerste wagen die na het ongeval stopte, stapte een silhouet, dat haastig naar Mabouls Ferrari toe liep. De persoon keek schichtig om zich heen en stopte toen een kartonnen bord ter grootte van een A4 onder de ruitenwisser.

De Opel Corsa die hooguit een minuut later bij het auto-wrak stopte, werd bestuurd door een jonge vrouw, een receptioniste met late shift bij de ferrydienst van Zeebrugge naar Hull. De vrouw was zo ontdaan dat ze er pas bij de derde poging in slaagde om het eenvoudige nummer 112 in te toetsen. Na het telefoontje waarin ze bevestiging plaats en aard van het ongeval had gemeld, durfde ze in het wrak te kijken. De vrouw kreunde. Ze hapte naar adem. Ze verplichtte zichzelf haar gedachten te focussen op haar rozige wolk, haar vijf maanden jonge baby. Het hielp niet. Ze draaide zich om en braakte in de berm.

Ze wist toen nog niet dat haar bloedstollende ontdekking de eerste was van een reeks gebeurtenissen die het hele land in shock zouden brengen.